

Arrest

nr. 276 548 van 26 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 maart 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 maart 2022 diende verzoeker bij de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf.

Op 17 maart 2022 werd verzoekers visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat het beroep onontvankelijk is omdat verzoekende partij het verzoekschrift in het Engels heeft opgesteld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst op artikel 39/18, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat luidt:

“De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen. (...)”.

Hoewel artikel 39/18, eerste lid, van de vreemdelingenwet in zeer algemene termen is gesteld, betekent zij niet dat de partijen een volledige taalvrijheid genieten. Immers, uit de parlementaire stukken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever was dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggегреpen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116).

Voornoemd artikel dient bijgevolg naar analogie met artikel 66, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van state gelezen te worden in het licht van artikel 30 van de Grondwet. Gevolg hiervan is dat de taalvrijheid voor de Raad zich beperkt tot de in België officieel gesproken talen: Nederlands, Frans en Duits (T. DE PELSMAEKER, L. DERIDDER, F. JUDO, J. PROOT en F. VANDENDRIESSCHE, *Taalgebruik in bestuurszaken*, Brugge, dieKeure, 2004, randnr. 958; X, *Les Nouvelles v° Droit Administratif*, Brussel, Larcier, randnr. 2232, 730). Op deze regel wordt alleen een uitzondering gemaakt wanneer een bepaling die in België bindende kracht heeft bepaalde personen machtigt om een vreemde taal te gebruiken voor geschillen over welbepaalde aangelegenheden (RvS 18 maart 1983, nr. 23.047).

Het verzoekschrift werd ingediend in een vreemde taal (Engels).

Enerzijds is dit geen in België officieel gesproken taal en anderzijds kan verzoeker zich niet beroepen op een tekst die in België bindende kracht heeft en op grond waarvan hij zich tot de Raad zou mogen wenden door middel van een in dergelijke taal geredigeerd verzoekschrift.

Het beroep is dan ook onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT